

L'AVENÇADA

SETMANARI RADICAL-NACIONALISTA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:

CARRER DE TRES-LLITS, NÚM. 3

LA CORRERPENDENCIA, AL DIRECTOR

Número, 5 céntims

ELS TREBALLS ES PUBLIQUEN BAIX
L'EXCLUSIVA RESPONSABILITAT DE
LLURS AUTORS, NO'S TORNEN ELS
ORIGINALS.

ANY I

BARCELONA, 28 D'AGOST DE 1915

NÚM. 26

LERROUX

En aquets temps veritablement crítics que a través, en aquesta època en que's desenrotlla la tragedia més grossa que hagin vist els segles; quan la política de vano ja no pot significar res en la vida dels pobles, perquè ara més que mai necessiten aquestes afirmacions concretes, realitats precises, és quan s'ha pogut constatar la insignificancia, la mediocritat, la curtesa de gambals i més que res, la cobardia de casi tots els prohoms polítics espanyols i de la majoria dels partits. Diem casi tots i podriem, afegir en sa totalitat, amb sols una excepció. Perquè s'ha de dir ben alt i ben clar, que aquesta desorientació en que vivim, aquest encongiment per lo que pot passar, i més que tot, aquest silenci en que tots els caps d'agrupacions polítiques viuen, no es altre cosa que cobardia. La cobardia s'ha fet mestressa i senyora de la vida social espanyola. Sols un home i un partit, son els que contra tot i contra tothom han exposat son criteri en aquestes circumstancies. Sols un home i un partit han

tngut la gallardia de senyalar a Espanya lo que a son modo d'entendre li convenia en aquestos moments. L'Alexandre Lerroux i el Partit Radical han estat els únics que no s'han avingut al paper de neutrals i han afirmat su naturalesa mascle. Enfront nostre s'hi ha axecat tot lo que devia axecar-s'hi. Interessos creats, panxa-contentes, explotadors del poble, polítics d'ofici, fracassats, clericalla, republicans de taula de café i tota la massa neutra, la de les esqueles i processons, el rengle de Senyors Esteves i Estevets.

En aquet ambient de cobardia, de miseria espiritual, en que tot es veu tant insignificant, l'actitut resolta del Partit Radical el cubreix de gloria i ageganta la figura d'aquet gran home, d'aquet capdell incomparable d'aquet il·lustre republic, defensor del poble, el més ferm puntal de la democracia espanyola, l'Alexandre Lerroux.

Com ha dit molt bé «Gil Blas» el valent periòdic madrileny, un home hi ha Espanya que ha demostrat amb fets tenir avui dos parells de pantalons; i aixó en uns moment en que tenir-ne un parell es ja el comble de la plenitut, es d'una forlalesa sens igual.

JOSEP BATISTA

ser superior, al qual els ciutadans que per sa garantia'l paguen i, vinguin obligats a retre-li homenatge i pleitesia.

D'aquí que sigui dolorós el veure com d'entre trenta-nou detinguts que després son llibertats perquè no hi ha de que acusar-los, solament un fassi ús dels drets que les lleis li reconeixen per a reivindicar el seu honor i la seva dignitat, ferits per una detenció arbitraria. Però es més dolorós encara, que hi hagi un jutge que no's cregui obligat a acceptar la querella que contra'l quefe de policia presentá nostre amic Gardó i que aquet se vegi obligat a recórrer contra l'auto judicial. Li cabrá an el recurs la mateixa sort que a la querella?

Mentres el Poder judicial tingui una ficció d' independència com la que avui te, mentres els jutges i majistrats estiguin sotmesos a l'albir capritxós d'un ministre que trasladi als funcionaris d'aquí d'allà segons convingui a governadors, policies i cacics, les lleis, per lo que respecte a garanties dels ciutadans, serán lletra morta, mentres tindrán tota l'ufanor de les plantes que creixen amb saó, en son aspecte coarctiu i de privilegi pels cossos creats per a garantir la independència del ciutadà i no per a vulnerar-la.

JESÚS AUBA

L'impunitat policiaca

Nostre correligionari senyor Gardó, que fou empresonat amb motiu dels successos del Camp den Grassot i després posat en llibertat perquè no resultá cap carreg en contra seu, presentá una querella contra el quefe superior de policia per detenció arbitraria

Aquet f t que potser amb quatre ratlles de gacetilla n'hi hauria prou per a donar-se compte, creiem nosaltres que bé val un comentari; comentari merescut per l'acte realitzat per nostre amic Sr. Gardó i les conseqüencies que fins avui s'han derivat del mateix.

Es evident que els ciutadans espanyols, potser temerosos per lo ineficac de la seva acció, posada sovintment a mercé de cacics i de pandilles polítiques, eludeixen casi sempre recórrer en busca d'apoi als tribunals de Justicia quan son víctimes d'algún atropell del Poder public o'ls seus agents. El ciutadà espanyol se deix atropellar, se dex expiliar, i calla. Qualsevulga subgec e, vestis d'uniforme o amb gorra de galons se creu amb dret de casta superior demunt dels demé ciutadans, i aqueis, no sabèm si acovardits o si en un alt sentit de practica filosofia fan el seu curs callats i sumisos, deixant a l'autoritat, representada per sos agents, d'amo absolut del carrer.

Aixó ha portat nouturalment un abandó dels drets que regoneixen als ciutadans per a evitar els contrafurs de l'autoritat i 'ls seusa gents o la Constitució i'l Codi Penal, que, amb motiu de tal

abandó, perden tot el caracter que devien tenir de mur de contenció en defensa de la societat quals activitats regulen per a convertir-se en arma ofensiva contra aquesta societat en mans del Poder públic.

Però si aquesta norma de passivitat que observen els ciutadans quan son víctimes d'una arbitraria conducia per part dels agents de la autoritat es sensible i deplorable, resulten doloroses les causes que'ns han conduit en aquest lamentable estat de precaria sensibilitat ciutadana i que no son altres que l'impunitat en que sempre s'han deixat els fets realitzats per agents de l'autoritat i que'l Codi castiga, per part d'aquells que venen obligats a punir-los.

Hem vist moltes vegades, com s'obren expedients, però no n'hem vist mai cloure cap. Coneixém d'un expedient obert contra guardes de seguriat que en plena rambla atropellaren a pobres dones i criatures i en el qual declará, com testimoni l'autor d'aquestes ratlles, que encara es l'hora que s'hagin fet públiques les responsabilitats en que incorregueren els expedientats i'ls castics de que se'ls feu objeete. I aixó que qui instruí aquell expedient fou un funcionari, avui governador de provincia!

Aixis les coses, no es d'extranyar que qui vesteixi uniforme, o pagui exhibir crede cial, senti dins seu, creixer la irresponsabilitat i en conseqüencia que's conduceixi, no com agent que te d'amparar a tots els ciutadans en el lliure desenrotllo de la seva activitat ciutadana, sino com un

Crónica de Teatres

L'homenatge a Lleó Fantova

Va esser la generosa iniciativa de l'Ignasi Iglesias la que un día va fer perpetuitzar en marbre en el nostre parc la memoria del insigne actor.

No podia fer-se menos per a qui amb tan gust i amb tan talent havia aportat el seu treball a l'obra d'art del nostre teatre.

Per qui havia ajudat tan be al avenç i al enfortiment del Teatre Catalá, fent-lo entrar de tan bongrat en aquell públic barceloní que'l rebia quasi per primera vegada.

Era, donçs, aquell record un acte de justicia i de patriotisme que adquirí major relleu en la consideració d'esser dedicat a un artista l'obra del qual no pot quedar a les generacions futures per la seva propia naturalesa.

Cal que els que haven-to pogut, apreciar de propia observació determinin l'erecció d'un testimoni que si no atregui amb el temps una admiració, que es impossible, desperti el respecte i l'amor que tothom ha de sentir per qui ha treballat per la patria.

A aixó responia perfectament l'estatua que s'eregi en els nostres jardins municipals i davant la qual es tracta de rendir de nou un tribut d'homenatge.